

רוני סימן טוב, רקדן וכוריאוגרף

האמנות חיה ובוועדת...

בשלב כלשהוא של האודישן, יונתן היה מפסיק ואומר "את, אתה ואתה תרשמו כאן, לכל השאר תודה רבה". וכך במחזורים שוב ושוב.

צפיתי במבחנים והרגשתי שגם אני רוצה להיות שם. חשבתי לעצמי: אם הם יכולים, גם אני יכול. רוני, נסה את מזלך... אזרתי אומץ, עליתי לבמה ולשמחתי עברתי את האודישן ונכללתי בין הנרשמים.

לבסוף נשאר רק מאה רקדנים. השמחה לא ארכה זמן רב. יונתן הושיב אותנו על הבמה ואמר: "עכשיו אני צריך רק שבעים רקדנים". לרגע החוורת... כולנו עדיין בסימן שאלה וחייבים להילחם על מקומנו.

"בבקשה כולם לפינה, אחד אחד סיבובים באלכסון עד לפינה השנייה", קרא יונתן. בתורי, נעמדתי בפינה ועשיתי את כל הסיבובים לפי חוק הראש, הפוקוס, חצאים ברגלים, ידיים לצד הגוף... לצלילי נגינתו של האקורדיוניסט **רוני אבירם** במארש "האמיני יום יבוא", המוכר משירתה המפורסמת של הזמרת **יפה ירקוני**.

בהיותי נער בן 15 כבר רקדתי בלהקת המחול של גבעת שמואל, תחת ניהולו האמנותי של **שלום עמר ז"ל**.

שלום, למרות היותו קולגה, הרבה לדבר על **יונתן כרמון** ככוריאוגרף וכמנהל מועדון אולימפיה שבפריז והחמיא רבות לדרך עבודתו וליצירותיו.

באחד הימים בתחילת שנות ה-80, התפרסמה מודעה בעיתון: "ללהקת כרמון בעיר פתח תקווה דרושים רקדנים/יות בוגרי צבא עם ניסיון במחול". בכל אותה תקופה, הדהד באזניי שמו של **יונתן כרמון** הנערץ והחלטתי ללכת לאודישנים... רק לראות. כל רצוני היה סקרנות לראות מי הוא זה אותו **יונתן כרמון**...

ביום האודישנים המיועד, הגעתי להיכל שלום בעיר פתח תקווה. בלובי כבר המתינו כ-300 רקדנים ורקדניות ולרגע חשבתי שאולי יש הצגה או סרט ואני במקום הלא נכון. שאלתי: "כאן האודישן?" ענו לי: "כן". כעבור כמה דקות נחצה הקהל לשניים, כמו ים סוף. מאחור נכנסו שלושה אנשים והתייצבו בתווך שבין

שתי הקבוצות. מבין השלושה בלט איש יפה-תואר, עם בלורית שופעת ובעל חזות בימתית שאינה מוטלת בספק, כך שגם אם לא הכרתי את יונתן, מייד הבנתי שהאיש העומד מולי הוא האמן הנודע **יונתן כרמון**. לצדו עמדו **עודדה כרובי וטוביה טישלר**, האסיסטנטים שלו.

נכנסנו להיכל וכולם התיישבו בכיסאות לקבלת הסבר. אני, שהגעתי עם ג'ינס התיישבתי למעלה רק כדי לצפות... יונתן הסביר שהוא צריך רק מאה רקדנים ולכן יש צורך לעבור מבחן קבלה ולהתמין.

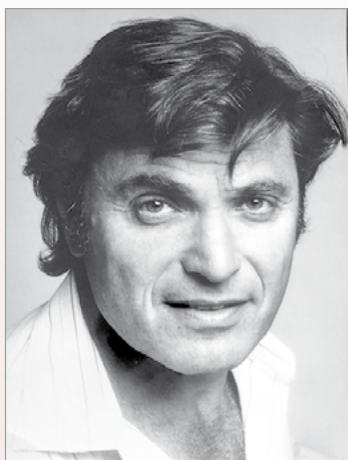
במהלך האודישנים, היו מעלים בכל פעם עשרה רקדנים בלבד לבמה. עודדה וטוביה הראו "משפט ריקודי" והנבחנים היו צריכים לבצע אותו...

יונתן כרמון עם רוני סימן טוב

אין ספק שזו הייתה חוויה וגאווה גדולה להשתייך למשפחת ה"כרמוניסטים" ולהרגיש שהאמנות חיה ובוועדת.

"רקדן מקצועי נמדד ברמת הביצוע שלו ולא אם הוא מקבל שכר"

התפישה הייתה ברורה: כשהרקדן מבין מה הוא "עושה" על הבמה, זה מוציא ממנו מאה אחוז אנרגיה וכישרון. אני עצמי נוהג לכנות את התהליך "חריטה נירולוגית" ולכן עד היום אני זוכר את הריקודים שכרמון יצר ומתרגש בכל פעם שאני נזכר בהם, או צופה בהם מבוצעים על במה.

ההיבט המקצועי היה תמיד בראש מעייניו וכאשר רקדנים התלוננו על גובה שכרם, יונתן נהג לומר ש"רקדן מקצועי נמדד ברמת הביצוע שלו ולא אם הוא מקבל שכר".

במשך כל התקופה בה רקדתי אצל כרמון, הוא הרבה לתת דוגמאות מאמנים אחרים שהוא עבד איתם ואפילו הושפע מדרך עבודתם. יונתן נהג היה לומר: "אל תתביישו ללכת ולהיעזר במוסיקאים או באמנים גדולים. הם תמיד 'ירימו' אתכם למעלה".

דרך מחשבתו של **יונתן כרמון** והאופן שבו יצר, הטביעו בי את הרצון ליצור בעצמי. כך, עוד בהיותי חייל, התחלתי ליצור ריקודי-עם, אותם הצגתי בפני **יאב אשריאל**, אישיות מיוחדת כשלעצמה, ומיד עם השחרור התחלתי להדריך להקות באופן עצמאי והפכתי לכוריאוגרף.

כבר בשנים הראשונות עם הקמתו של פסטיבל מחול כרמיאל, תחת ניהולו האמנותי של יונתן ובהנחייתו, זכיתי להשתתף עם הלהקות שלי במופעים על הבמה המרכזית.

אין ספק שזו הייתה חוויה וגאווה גדולה להשתייך למשפחת ה"כרמוניסטים" ולהרגיש שהאמנות חיה ובעטת. דמותו של יונתן תמיד תהווה לכולנו השראה ומודל שיש לשאוף אליו.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

הייתי די בטוח בעצמי כי את טכניקת הסיבובים רכשתי **מידידה עמרם**, כוריאוגרף ורקדן הבלט הישראלי. תוך כדי הסיבובים, הבחנתי בהתעניינותו של יונתן ובמבטו העוקב. הבנתי שעברתי את האודישן ואכן כך היה. בתום האודישן נמסר לנו מיקום ומועד החזרות ונפרדנו בגאווה בברכת "להתראות".

הלכתי הביתה ברגשות מעורבים. מצד אחד חשתי שמחה גדולה שהתקבלתי ללהקת כרמון המהוללת ומצד שני התביישתי במעשה ההתחזות כי הייתי בעצם רק בן 15 ולא בוגר צבא כמתבקש!

בתחילת החזרה הראשונה, ניגשתי ליונתן וביקשתי לשוחח עמו בתום החזרה. במבט מושפל סיפרתי לו את סיפור האודישן שלי והתנצלתי על אי אמירת האמת. יונתן, כאשר שרשרת עם טבעת בפיו, הקשיב קשב רב, חשב מעט ולבסוף אמר: "אני רוצה שתרקוד בלהקה שלי אבל ככה עם ג'ינס לא באים לחזרות! אשלח אותך ל**לידיה פינקוס**, היא תתפור לך מכנסי ריקוד". הייתי מאושר עד השמיים ואבן גדולה נגולה מליבי. לא אשכח שהגעתי ללידיה התופרת וביקשתי מכנס "כמו לטוביה"... לא מכנס בלט צמוד. היא חייכה ומיד לקחה מידות. שאלתי: כמה זה עולה? והיא אמרה: "יונתן יביא לך, אל תדאג".

כבר בחזרה השנייה, יונתן הביא לי שקית עם שני זוגות מכנסיים. שאלתי אותו לגבי התשלום והוא אמר: "זאת מתנה ממני. רק תהיה רציני". באותה נשימה המשיך ושאל: "אתה מכיר את **סמי שוורצמן**? - "בוודאי", עניתי, "זה אב-הבית האהוב בבית הספר היסודי שלנו בגבעת שמואל".

יונתן סיפר: "כשהמצב ברומניה ובישראל היה קשה, סמי-הדוד שלי, תמך בי כלכלית ומימן גם את לימודי המחול שלי. לא אשכח לו את זה!" סמי היה אורח הכבוד של יונתן בכל הופעה. הוא תמיד ישב בשורה הראשונה, באמצע. ממש מרגש!

רקדתי אצל **יונתן כרמון** במשך שלוש שנים, בפתח תקווה ולאחר מכן גם בירושלים. למדתי ממנו רבות על רזי הכוריאוגרפיה ועל אמנות הבמה. במהלך העבודה בלהקה, היה מרבה להסביר מה הוא רוצה ליצור. הוא היה מדבר על האווירה של אותה התקופה אליה מתייחסת היצירה, על הצעדים ותנועת הגוף, וזאת בהתאם לרעיון הכללי וההתכתבות עם המוסיקה. הוא פשוט היה מכניס את הרקדנים לקרביים של היצירה ואקסטאזת הריקוד, ובכך הופך אותם לסוג של "שותפים"...

הוא היה מדבר
על האווירה של
אותה התקופה
אליה מתייחסת
היצירה, על
הצעדים
ותנועת הגוף,
וזאת בהתאם
לרעיון הכללי
וההתכתבות
עם המוסיקה